

Ανθήρες Ζαός
14-3-34
Θράκη

Του καθηγητού κ. Ι. Μαγκριώτη

3

Ὁ πολιτισμὸς δ' αὐτὸς ἀνεπτύχθη παρά τοις Ἰθαξιῖν ἕνεκα τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῶν μετὰ λαῶν προηγουμένων ἐν τῷ πολιτισμῷ. Εἶνε ἱστορικῶς ἀποδεικνύμενον, ὅτι οἱ παρὰ τὸν Δουναῖον κατοικοῦντες καὶ πέραν οἱ μέχρι τῆς Ἑλβετίας ἐκτεινόμενοι λαοί, διὰ τῆς Θράκης κατὰ ἤθρην εὐράκοντο εἰς ἀδιαιρέτητα κατὰ τὸ ἀποστορικοῦς χρόνους συναλλαγῆν μετὰ τὴν κατοικῶν τῶν πρὸς τὸν Ἁγλαῖον ἁκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Κρήτης. Ἐχρησάμενος δηλαδὴ ἡ Θράκη εἰς ἐμπορικὴν ὁδόν, δι' ἧς μετεβίβαζοντο ἀνισοστάσις τὰ προϊόντα τῶν μεσημβρινῶν τούτων μερῶν πρὸς τὰ βόρεια καὶ τανάπηλιν. Οἱ δὲ Ἰθαξιῶς οἱ ὅποιοι ἐξυπηρετοῦν τοὺς πολιτισμοὺς καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν λαῶν τούτων, τῶν προηγουμένων ἦδη ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ μετὰ τῶν προϊόντων να δέχονται καὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ μυκηναϊκοῦ, τοῦ κυκλαδικοῦ καὶ τοῦ κρητικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ πολιτισμὸς ὁμοῦ οὕτως τῶν ἀρχαίων Ἰθαξιῶν ἀντὶ να προάγειται καὶ εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας ἀνέρχεται, ἐνόσφ προχωροῦμεν πρὸς τὴν ἱστορικὴν περίοδον, τούτων ἀποκαταρτίζεται, ὅτι ἔμεινε στάσιμος καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας οἱ κάτοικοι ἐπανάπεσαν εἰς τὴν βαρβαρικὴν κατάστασιν. Τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς διδοὶ οἱ Helbig λέ-

γων ὅτι οἱ παλαιοὶ τῶν Ἰθαξιῶν πολιτισμὸς ὠφέλιτο εἰς τὴν ἐπίδρασιν λαῶν πεπολιτισμένων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπεκρινόμενον οἱ Ἰθαξιῶς. Μετὰ τὸν ἀποικισμὸν ὁμοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς βρακίαις ἁκτάς καὶ τὸν ἐκτοπισμὸν τῶν Φοινίκων, ἐπειδὴ ἀπεκόπη ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἰθαξιῶν πρὸς τοὺς πεπολιτισμένους ἐκείνους λαοὺς ἀπαχώρησαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας καὶ ἀγιά-αγιά ἐπανάπεσαν εἰς τὴν βαρβαρότητα ἐνῶ οἱ παρ' αὐτοῦ λαβόντες τὸν πολιτισμὸν Ἑλλήνες προήγοντο ἀμάταωδῶς.

Ἐτερος ἱστορικὸς ἀποδοῖν τὴν κατάπτωσιν τοῦ μεγάλου τούτου ἐθνικοῦ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους καὶ τὴν οὖν τῶ χρόνῳ ἀποθηρῶσιν αὐτοῦ εἰς πολιτικὰ ἀνωμαλίας. Ἀναλογίας τινὰς πρὸς τὸ φαλόμενον τοῦτο εὐρίσκει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἰρλανθῶν, οἱ ὅποιοι ἔλλατο εἶχον πολὺ ἀνώτερον πολιτισμὸν τοῦ σημερινῶ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἀράβων, τῶν Ἰσπανῶν, Ἰνδῶν, Αἰγυπτίων, Περωθῶν κλπ. Ἡ κατάπτωσις δ' αὐτῆ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας Ἰθαξιῶν ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον ταπεινὸν σημεῖον ἀπὸ τιμωματικῆς ἀπόψεως κατὰ τοὺς ὑστέρους χρόνους, ὥστε δὲν ἦδύνατο να ἀριθμηθῶσιν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους πλέον τῶν τεσσάρων. Ἐμόνον δ' ἀριθμοῦσι τῶν Ἰθαξιῶν γένος τὴν εἰς τέτταρα διὰ τὸ ὥσπερ τὰ παιδιὰ μὴ δύνασθαι μνημονεύειν ἐπὶ πολὺ. Ἡ δὲ ἀλογιστία καὶ ἡ κτηνώδης ἀγνοία φυλῶν τινῶν, ὡς τῶν

Κεβερνῶν καὶ Σκαϊβῶν Ἰθαξιῶν ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου να πιστεῦσιν, ὅτι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν ἦτο δυνατόν να ἀναβῆ διὰ ἐμλίνας κλίμακος εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ να καταγγεῖλῃ αὐτοὺς ἐπὶ ἀπειθείᾳ εἰς τὴν θεῶν Ἴθραν.

Οἱ Ἑλλήνες ἀπεκάλουν τοὺς Ἰθαξιῶς βαρβάρους διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: Πρῶτον διότι ὠμίλων γλῶσσαν ἀκατάληπτον εἰς αὐτοὺς. Ἄν καὶ οἱ Ἑλλήνες ἀνόμαζον βαρβάρους καὶ ἐκείνους ἐκ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι εἶχον διαλέκτον μὴ τυχοῦσαν τὴν ἀνάπτειν καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸν τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν διαλέκτων, ἐπίσης καὶ τὸν γένοντας ἐνέκρινον τὴν προφορὰν καὶ τοὺς παχυστόμους.

Δεύτερον, διότι ἔμειναν ἀπολίτῃσι ἔχοντες ὄχι βιοποριστικὰ μετὰ τὴν ληστεία, τὸν πόλεμον, τὴν κτηντροφίαν, τὴν ὄρυξιν τῶν μετάλλων, μερικῶς δὲ ἐκ τῶν ὀπωρημάτων προηγουμένων φυλῶν κατεγίνοντο εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἀμπελοποιίαν.

Κυρίως δὲ τοὺς ἀπεκάλουν βαρβάρους, διότι καὶ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἐστράτευον οἱ Ἰθαξιῶς να ἔχουν πῆλ καὶ ἔθιμα βαρβάρων.

Πάντα τοὺς ξενωφώνους, ἀγροφάκτους τοὺς ὀμιλοῦντας γλῶσσαν ἀκατάληπτον, τοὺς ἔχοντας τραγεῖς ἀπροφάνει καὶ τοὺς ὑπερησῆσαντες εἰς τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν οἱ Ἑλλήνες ἀπεκάλουν βαρβάρους. Ἐπίσης βαρβάρους ἀπεκάλουν καὶ τοὺς Ἑλλήνας ἀκόμη καὶ τὸ γένος, ὡς τοὺς Ἥλειους καὶ τοὺς Λεβίους ὡς ἔχοντας διαλεκτικὰς διαφορὰς.

Καὶ οἱ Πλάτων παρουσιάζει τὸν Πρόδικον ὀμιλοῦντα τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον καὶ μὴ ἐννοούμενον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαιερεῖν, ἄτε Λεβίους ὄν καὶ ἐν φωνῇ βαρβαρῶ τετραμμένους.

Μὴ αὐτὸς οἱ Δημοσθένης δὲν ἀποκαλεῖ τοὺς Μακεδόνια, τὸν Φίλιππον καὶ αὐτὸν τὸν Μέγαν Ἄλεξανδρον βαρβάρους; Ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου καὶ τοῦ πάθους τὸ παραφερόμενος εἰς ὑπερβολὰς καὶ ὕβρις λέγει, ὅτι οἱ Φίλιππος οὐκ ἴσχυον ἔλλην δὲν ἦτο, οὐδὲ προήγον οὐδὲν τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβαρὸς ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἶπειν, ἀλλ' ὄλεθρος Μακεδόνια. Καὶ ὁμοῦ ἐκ τῶν ὀστέρων ἀπεδείχθη ἡ μακεδονικὴ ἡγεμονία ὄχι μόνον δὲν ἐθανάτωσε τὸν ἑλληνισμόν, ὅπως ἔλεγεν οἱ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι πολέμοιοι τοῦ Φίλιππου, ἀλλὰ τούτων οὐκ ἴσχυον να ἀνέχουσιν εἰς αὐτὸν, ἐξωγόνησε καὶ μετέπασεν αὐτὸν καὶ διέθεκε τὴν ἑλληνικὴν τέχνην καὶ τὸν ἑλληνικὸν ἐν γένει πολιτισμὸν τῶσιν εἰς τὴν ἀχαυίαν Ἀσίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Αἰγυπτῶν.

Ὁ Ὀμηρος ὁμοῦ, ὡς μαρτυρεῖ εἰς οἱ ἱστορικοὺς Θουκυδίδης, ὀδομοῦ εἰς τὰ ποιήματα τοῦ κάνει ἐθιολογικὴν διάκρισιν τῶν δύο ἀντιμαχομένων στρατοπέδων ἐν Τροίᾳ, οὐτε τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς συμμάχους τῶν Ἰθαξιῶν ἀπεκάλεσε ποτε βαρβάρους, ὄδε τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον μετὰ τὸ κοινὸν ὄνομα Ἑλλήνας.

Ἐν συμπεράσματι οἱ Ἑλλήνες καὶ ἄρχαι ὄνομα ἀπεκάλουν βαρβαρον πάντα μὴ Ἑλλήνας, πάντα μὴ ὀμιλοῦντα γλῶσσαν ἐννοούμενην ὑπ' αὐτῶν, κατόπιν δὲ καὶ πάντα μὴ ἔχοντα ἑλληνικὸν πολιτισμὸν.

Γλῶσσαι.— Ποία ἦτο ἡ γλῶσσαι τῶν ἀρχαίων Ἰθαξιῶν;

Οἱ λαοὶ οἱ κατοικοῦντες ἀπὸ τῆς Ἰλλυρίας, τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας, διὰ μέσου τῶν Ἰθαξιῶν, τῶν κυρίως ἑλληνικῶν, τῶν φυγικῶν καὶ Ποντικῶν χωρῶν μέχρι τῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Καυκάσου ἔξεταιζόμενοι γλωσσολογικῶς καὶ

συγκρίνομενοι πρὸς ἀλλήλους, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Παῦλον Καρολίδη, ἀποδεικνύονται πράγματι ἀποτελοῦντες ἴδιαν ὀμοφυλίαν.

Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς συγγραφεῖς τῆς κλασικῆς ἐποχῆς οἱ Ἰθαξιῶς ὠμίλων βαρβαρον γλῶσσαν, ἡ ὁποία οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μετὰ τὴν ἑλληνικὴν. Καὶ ὄμως παρὰ ταῦτα τὸ βέλαιον εἶπε ὅτι οἱ Ἰθαξιῶς ὄχι ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀριανὴν ὀμοφυλίαν ὠμίλων γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἄν καὶ καθ' ὄλα δὲν ὀμοιάζε πρὸς τὴν ἐπὶ τῷ κρητικῷ διαπλασθεῖσαν καὶ ἐξελιχθεῖσαν ἑλληνικὴν (ἰωνικὴ καὶ ἀττικὴ) κατὰ βάσιν καὶ κατ' ὄσιν ὄμως ἦτο συγγενῆς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν.

Κατὰ τοὺς προσημρικοὺς χρόνους Ἰθαξιῶς καὶ Ἑλλήνες ἀνευνοῦντο γλωσσικῶς ἀναμεταξύοντο, ἄν καὶ εἶχον διαλεκτικὴν τινὰ διαφορὰν. Κατὰ τὸν Θουκυδίδην ἡ γλωσσικὴ ἀντίθεσις μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰθαξιῶν ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστος κατὰ τοὺς τρωϊκοὺς χρόνους.

Κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἀφ' ἑνὸς οἱ Ἀγχαῖοί καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἰθαξιῶν (Τρῶες, Δαρδάνιοι, Πελασγοί, Ἰθαξιῶς, Παφλαγόνας, Μυσοί, Φρύγες, Μαιῶνες, Λύκιοι, Κάρες καὶ Λέλεγες) ἀνευνοῦντο ἀπ' εὐθείας ἀνευ διερμηνείας. Εἶχον δηλαδὴ ἀναμεταξύ τῶν διελεκτικὴν τινὰ διαφορὰν, ἡ ὁποία δὲν τοὺς ἡμῶδες να ἀνευνοσηθῶν. Ὅπως καὶ σήμερον Ἰθαξιῶς, Κρήτες, Κύπριοι, Ἀθηναῖοι, Μικρασιαῖται καὶ ἠσιαῖται παρὰ τὴν ὕπαρχουσαν διαλεκτικὴν διαφορὰν δύνανται κάλλιστα να ἀνευνοσηθῶν.

Καὶ οἱ Ὀμηρος γνωρίζον ἐπακριβῶς τὴν διαφορὰν τῶν διαλέ-

Handwritten notes and scribbles at the bottom right corner of the page.

...κός, τον όποιον και επηλευ-
σαν την στιγμήν άκριβδη που
κουβεντιάσε με τρεις κυρίες.
"Ο ένας από τους φρακοφόρους
λοποπότας, και αυτός ήταν ο "Αγ-
κοπιάν, έξήγησε να χορεύσει με την

σε ή μιμίτας. — "Η μουσική
δαστυνομία των άνακτορων ά-
νάστατος από το θρόνον των
αυτά κροσμούς. — Κι οι ποιών
ηγέρθησαν υπόνοιαι. — Αί ε-
νεργηθείσαι συλλήψεις.

κτον μεταξύ των άντιμαχομένων
στρατοπέδων χαρακτηρίζει τοτό
είς των έπομένων στίχων: "Τράδες
δ' ως τ' έδες πολυτάμονος άνδρος
έν ασλή

μυρία έστήκασιν άμελόμεναι
Γυάλα λευκόν
άζηχες μεμακία, άκούουσαι
δπα άρνών,
δς Τρώνων άλληγοής ανά στρα-
τών ένρύν ώρρωεν"
ού γάρ πάνταν ήν όμως θρόος
[ουδ' ή γήρυς,
άλλά γλώσσ' έμέμικτο, πολύ-
κλήριτο δ' έσαν άνδρες".

"Καθώς δηλαδή γυλιόδες προ-
βάταν άμελόμενων είς την α-
λήην, όταν άκούουν την φωνή των
Άρνών των φονάτων, τουτοτρό-
πος ηγήρωσεν ο θρήνος των Τρώνων
εις το εύρύ στρατοπέδον διότι δεν
το όμοια ή κραυγή όλων, ουδέ ή
δία όμιλία, αλλά άναμεινιμή
τήν γλώσσα (διάλεκτος), οι δέ
ήντρος προσεκάλουν είς βοήθειαν
καθρέβον τους άλλους γνωστούς
κα".

Ευρισκόμεθα είς τους χρόνους
του Τραϊκού πολέμου (1193 —
1194 πρό Χριστού) και βλέπομεν
ότι Θράκες και Φρύγες και Πα-
φλαγονές και Μυσοί και Άχαιοί
και άλλοι λαοί, άνήκοντες είς την
Αριανήν όμοφυλίαν συνειννοούντα
ένωμεταξύ των με όλην την δια-
λεκτικήν διαφοράν, την όποιαν ά-
πληγώνει και βεβαιώνει και ο
Όμηρος διά των άνωτέρω στίχων
της "Ιλιάδος. "Έχοντες παρέχον-
τες οι αιώνας ή θρακική γλώσσα
παρμένει έντελής άνεπεξεργασ-
τος, δεν έλαβε καμμιά εξέλιξη
είς τύπους και έκφρασις, όπως ά-
καταί το καλός λόγος, διετήρησε
τους άρχικούς τύπους και την άρ-
κικήν της μορφήν ένφ φά' έτέρω
ή ελληνική γλώσσω, παραλλήλως
προς των πολιτισμών των Έλλη-
νων, εξέλιχθη, διεμορφώθη και
μετάλλαξη είς πλουσιωτάτους τό-

πους, είς δύναμιν έντονον έκφρά-
σεως και διατυπώσεως, είς άφασ-
τον κάλλος και πλαστικότητα, ό-
σον ουδεμία άλλη γλώσσα. Και ό-
ταν φθάσαμεν είς τον 5ον πρό Χρι-
στόν αιώνα, δηλαδή μετά 6 — 7
αιώνας, βλέπομεν, ότι "Ελληνες
και Θράκες δεν δύνανται να συ-
νενηθώσιν. "Η γλώσσα του ένός
είνε ακατάλληλος είς τον άλλον.
Μετά την άτυχή έκβασις της έκ-
στρατείας του Κύρου εναντίον του
άδελφου του "Αρταξέρξου και με-
τά τον θάνατον του Κύρου, ο Ξε-
νοφών έκλεγες ως άρχηγός οδή-
γησε τους περίπου μυρίους "Ελ-
ληνας διά μεγάλον κόπον και κιν-
δύναν και διά μέσου έθνηρικών φυ-
λών είς Βυζάντιον, όπότεν εισήλ-
θον είς την ύπηρεσίαν του Θρακός
ηγεμόνου Σεύθου διά να τον βοή-
θηση να άνακτήση το πατρικόν
κράτος του. Κατά την συνάντη-
σιν των λοιπών άνω διεγείται ο ΐ-
διος ο Ξενοφών συνειρησθή δι' έρ-
μηνός, διότι ο Σεύθος δεν έφι-
λη την ελληνικήν, ήνδιε όμως τά
περισσότερα. "Εν έπικρώ εισητή-
κει έχαν έρμημένα, ουμεί δέ και
αυτός ελληνιστί τά πλείστα. "Ο-
σος παρέχοντα τά έτη και οι α-
ώνες, τόσο και ή άρχαία θρακική
γλώσσα έκπίπτει και με την διά-
δοσιν του χριστιανισμού κατά τον
4ον και 5ον αιώνα μετά Χριστόν
σχεδόν όλοτελής έκλείπει. "Εξέλι-
πεν ή άρχαία των Θρακών γλώσ-
σα, αλλά διά τίνος άλλης αντικα-
τεστάθη;

ΑΥΡΙΟΝ ή συνέχεια.

ΑΛΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟ-ΠΡΩΪΔΙΑΤΡΟΣ
Κρήτης 14α

Τηλέφ. 20.811. Δέχεται 3—4

πρωί. Τοτό δέ διότι είς ουδειάν
βραβείων πόλιν έχει μέχρι τοτό
δέ έκτελεσθή το έργον τουτο λό-
γω του άπαρτητού όγκώδους ό-
ρίσμου έκτελεστών, 300 περίπου,
όσους άποτελούν δόκιμους ή ό-
πό την διεύθυνση του κ. Οικονο-
μική μικτή χοροδία "Αθηνών και
επαυθηθείσα είς 120 μουσικούς
συνφυική όρχήστρα του άδείου
"Αθηνών με τά 11 τύμπανα και με
τά 30 χάλκινα όργανα σάλπιγγας,
6 κέρνα, τρομπόνα, βαθείας σάλ-
πιγγας κλπ., τά όποια είς ώριμέ-
να μέρη του έργου προσδίδουν τό-
σην μεγαλοπρέπειαν ώστε να προ-
καλούν τά μεγαλύτερα συναισθη-
μάτα του θαυμασμού και τής με-
ταρσιώσεως.

—Μεαθήριον Παρασκευήν και ώ-
ραν 7ην μ. μ. ειβάται είς την αθ-
ήουσαν του ελληνικού ώδείου με-
θητική συναυλία τής τάξεως τής
καθηγητριας του τραγουδιού "Ε-
"Ιου. Δημακοπούλου, με πρόγραμ-
μα έκλεκτών, περιλαμβανόντων
Σούμπερτ, Μότσαρτ, Σούτμαν, Βε-
νερ κλπ. Λαμβάνοντες μέρος ή κ.
Μ. Οικονομίδου, ή Θεοφανίδης Χ.
Μπέτσου, Τ. Τούμας, Κ. Κοκκίνη,
Ε. Γιαλούρη και δε κ. κ. Π. Μαυ-
ρουδής και Ε. Μολύρι.

—Σήμερον είς τάς 6.30 μ. μ.
είς την αίθουσαν του "Ωδείου "Αθ-
ηνών δέ διακεκριμένον Βιολοπιε-
λίτισα κ. "Αχιλλείας Παπαδημητρί-
ου διδελ ένα πολύ ένδιαφέρον ρε-
σιτά "κατά το όποιον συνοδευο-
μενος είς το πιάνο υπό του κ. Δ.
Μαρή θα έκτελεσθή έξαιρετον πρό-
γραμμα περιλαμβανόντων την συν-
ταάν του Σαμαρτίνι, το κοντσέρτο
του Σαιν-Σαίνς, την συνάταν του
Γκρηκ, το Κόλ Νιδράϊ του Μπρούχ
και τάς συμφωνικάς παραλλαγάς
του Μπαίλμαν.

—Κατά την συναυλίαν έργων
διά δύο πιάνω δοθησόμενην το προ-
σεχές Σάββατον ώραν 6.30 μ. μ.
είς το "Ωδειόν "Αθηνών (όδός Πει-
ραιώς) υπό των διακεκριμένων
καλλιτεχνών "Αντ. και Κατίνας
Σκόκου θα έκτελεσθή άκρας ένδια-
φέρον πρόγραμμα περιλαμβανόν
την ελασγήνην από τον «Μαγεμίο-
νον αλών» των Μότσαρτ-Μπουζόνι,
την συνάταν είς μετζόν του Μό-
τσαρτ, την συνάταν είς φαΐλασσον
του Μπράμς και τους Ισπανικούς
χορούς του "Ινφάντε.

"Η γυμναστική Ένωσις Κωνσταν-
νουπόλεως έν οργανώσιν την προ-
χή Κυριακήν έκδηρών είς "Αγ-
Γεώργιον έν Κωνσταν. Τόπος ή
κεντρούσεως όπισθεν του πα-
στημίου και άναχώρησις δι' ο-
κινήταν ώρα 8 1/2. "Εξόδα διά
μέλη δραχμαί 16 και διά τούς
μέλην δραχμαί 20. "Αρχηγός τής
μάδος Μ. Γκάτζικας, Πληροφ.
κ. Λάζ. Μελετιάδην, "Αρμολ.

—Την προσέχη Κυριακήν
νικός έκδρομικός σύνδεσμος
έκδηρήν είς την Χασάν και έκεί-
θεν είς την ιονήν των Κλειστών—
"Αμα Φυλής—Σπήλιαν Πανός.
"Ο αυτός σύνδεσμος, διά τάς ήμέ-
ρας του Πάσχα, διοργανώσε δύο
μεγάλας έκδρομάς. Μίαν είς την
Αρκαδίαν (Τρίπολιν, Δημητσά-
ναν, Βυτίαν, Ανδριτσάναν, Κα-
ρούστειαν, Φυγαλίαν, Μεγαλόπο-
λιν). Και έτέρα είς Καλάβρυτα,
Μέγα Σπήλιον, Άγιαν Λαύραν,
Χελμόν, Πληροφορία κάθε βράδυ
είς τά γραφεία του, όδός Λυκούρ-
γου 18.

'Εκδόσεις

"Εκυκλοφόρησε το 19ον φύλλον
της «Ευκτορίς» "Εγκυκλοπαίδει-
ας με λίαν ένδιαφέροντα άρθρα
περί άτρακτού, ασητοαράγου, νο-
μού "Αττικής και Βοιωτίας και Αύ-
στραλίας των κ. κ. Παπαευαγγέ-
λου, Σπ. Τσακάκη, Σ. Κλαδά και
Γ. Μισιάρη.

Κοινωνικά διάφορα

"Ο κ. "Ανδρέας Α. Κοκκινιάκης ά-
νεβέβαστο έκ τής κολυμβήθρας την
παρελθούσαν Κυριακήν το άγορά-
κι του κ. Δικαίου Α. Κοκκινιάκη,
ονομασας αυτό Δημήτριον. Δ. Π.

**Κασμηρία έλλη-
νικά και άγγλικά**

Τίμα "Ερμυσιαίων, «ΜΙΝΩ-
ΣΤΑΝ», όδός Κασπικαρέας 13—15
(Παλαιά Άγορά),

φέρουν πάντα τά σχετικά με την
μοσθητική άπεργίαν.

"Η ζένη γελοιογραφία

"Ο ζητιάνος:
—Παρακαλώ, κύριε...
"Ο άφηρημένος καθηγητής:
— Σ' εύχαριστώ, φίλε μου, είνε
ή δεύτερη φορά που μου το παίρ-
νει ο άέρας.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

"Εξεδόθη ο δεύτερος τόμος του
βιβλίου τής Ιατρού κ. Κατόλινα
«Τροφή και Ζωή», του όποιου ο
παιός τόμος είχε τόσο μεγάλην
έπιτυχίαν. Πωλείται στα κυριώτε-
ρα βιβλιοπωλεία και παρά τής συγ-
γραφέι, Σκολιστήρη 4.

Ελληνική Γραφή
11-3-34
ή Θράκη

Του καθηγητού κ. Ι. Μαγκριώτη

4

Ἡ μὲν γλῶσσα τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰῶνος κατοικούντων Θρακῶν ὑποστάσα τὴν ἐπίβρασην ἄλλων ἀκαλλιεργήτων γλωσσῶν βαρβάρων καὶ συγγενῶν ἐθνῶν Σκυθικῶν, Ἰλλυρικῶν καὶ Κελτικῶν καὶ συμμειγείσα μετ' αὐτῶν ἠλλοιώθη, ἐπὶ δὲ ρωμαϊοκρατίας οἱ συγχωροί ἀποικισμοὶ τῶν ἀπομάκρυντον Ρωμαίων στρατιωτῶν καὶ αἱ διαρκεῖς σταθμεύσεις τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων ἐπέφεραν τὸν ἐκλατινισμὸν τῶν κατοίκων καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῆς λατινικῆς γλώσσας, ἡ δὲ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἰῶνος κατοικούντων Θρακῶν μὴ ὑποστάσα τὴν ἐπίβρασην ζέωνν στοιχείων ὡς καθαρωτέρα θρακική καὶ μᾶλλον συγγενῆς πρὸς τὴν ἑλληνικήν ὑπέστη τὴν ἐπίβρασην αὐτῆς καὶ βαθμῶδον ἀντικατεστάθη ἐπ' αὐτῆς. Πῶς ὅμως ἐγένηεν ἡ ἀντικατάστασις;

Διὰ τῶν ἀποικίων.
Ἡ ἔξαιρετικὴ γονιμότης τῆς φυλῆς ἀπὸ τοῦ θου μέρους τοῦ θου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος θὰ ἐπέφεραν ἀσφυζίαν εἰς τὰ διάφορα κράτη τῆς ἑλληνικῆς χώρας καὶ ἡ θὰ ἐπιγίνοντο ἀπὸ τὴν πληθύνον τοῦ πληθυσμοῦ ἡ θὰ κατεστρέφοντο ἀσπὸ ἐμφυλίου παραγωγῆς, ἔαν τὴν περιουσίαν τῆς υπερβαλλούσης αὐτῆς ζωικῆς δυνάμεως δὲν ἐξάπεστελλον πρὸς τὰ ἔξω, οὕτως ὡστε ἡ Μητρόπολις καὶ ἀνακομφισίαν νὰ ἀσθάνεται ὡς ἐκ τῆς ἀραιώσεως

τοῦ πληθυσμοῦ τῆς καὶ αὐξήσειν δυνάμεως νὰ ἐπιτυχάνη καὶ νέας ἐμπορικὰς σχέσεις νὰ συνάπτῃ.

Αἱ ἀποικεῖς ἐξρηματοποιήθησαν πολλὰκις ὡς φάρμακον πολιτικῶν καὶ διετάχθησαν μάλιστα ἀπὸ τὸ ματεῖον τῶν Δελφῶν, ἀκριβῶς ὅπως διατάσσεται μία ἀφαιμαξίς διὰ τὴν καταπράσινον περικοτῆς τινος διεγερσῶς. Αἱ ἀποικεῖς ὑπῆρξαν ἡ σωτηρία τῆς υπερπληθυνθείσης Ἑλλάδος. Οὕτω βλέπομεν, ὅτι κατὰ τὸν θον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος οἱ Ἰωνες ἰδρύουν πρακτορεία εἰς τὰς ἀκᾶτας τοῦ Ἑλληνιστοῦ δι' ἐμπορικοῦς λόγους διὰ νὰ ἐπικρατοῦν τῶν Δαρδανελλίων, ἰδρύουν τὴν Πέρινθον (Ἡράκλειαν) εἰς τὴν Κόκκινον διὰ νὰ κυριαρχοῦν τῆς Προποντιδος. Οἱ Αἰολεῖς ἀφ' ἑτέρου κατεῖχον τὴν Σιγαστὸν ἐναντί τῆς Ἀβύδου, οἱ Μεγαρεῖς μετερχόμενοι τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν μετὶ τὴν Θράκην ἐγκατεστάθησαν μονίμως εἰς τὴν Χαλκιδῶνα (Καδῆκιοι) καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπὶ τῶν ακτῶν τοῦ Βοσπόρου διὰ νὰ εἶνε κύριοι τῆς ὁδοῦ τοῦ Πόντου. Ἄλλαι ἀποικεῖαι ἄξια ἰδιαίτερης μνείας εἶνε καὶ αἱ ἑξῆς: Τὰ Ἀβδηρα, ἡ Ἀγχίαλος, ἡ Αἰνός, ἡ Ἀκανθος (Ἰερσὸς Χαλκιδικὴ χερσονήσος), Ἀμφίπολις ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, Ἀπολλωνία (Σαζιούπολις), Ἐλαϊοῦς (πρωτεύουσα τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου), Ἡράκλεια (πόλις τῆς Προποντιδος Πέρινθου), Θάσος, Καρδία (πόλις Χερσονήσου), Μαρώνας, Μεσημ

βρία (ἐπὶ τοῦ Εὐβοίου), Νεάπολις, Σκλυμβρία καὶ ἄλλαι.

Διὰ τῶν ἀποικίων λοιπῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο λόγφ τοῦ ὑπερπληθωρισμοῦ καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀναγκῶν καὶ αἱ ὁποῖαι φανερόνουν τὸ κορυφῆμα τοῦ ὀργανικοῦ ἀποικιστικοῦ πνεύματος τῶν Ἑλλήνων, ἦλλον ὁδοὶ ἐπὶ τῆς καὶ αἰῶνας εἰς αὐτὴν ἐπικονωνίαν μετὰ τῶν ἐντεῦθεν τοῦ Αἰῶνος Θρακῶν καὶ μετὰ τῶν εἰς αὐτοὺς τὸν τε πολιτισμὸν καὶ τὴν ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἡ ὁποῖα ὡς τελευταῖα καὶ πλουσιότερα ἀντικατέστησε σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἀνεπεξέργαστον καὶ ἀκαλλιεργητον θρακικὴν περιελθούσαν εἰς τελείαν ἀφάνειαν.

Εἰς τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ συνετέλεσαν καὶ αἱ ἐπιγναίαι τῶν Θρακῶν βασιλέων μετ' Ἑλληνικῶν, ὡς καὶ ἐπισημῶν Ἑλλήνων καὶ δὴ Ἀθηναίων μετὰ Θρακῶν, ὧσθι γὰρ τὸν Σιτάκου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀβδηρίου Μημφόδου, τοῦ διαδοχοῦ αὐτοῦ Ζεῦθος μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως Περδικᾶ Στρατονικήτης τοῦ βασιλέως Κερσobleπτοῦ μετ' Ἑλληνίδος, τῆς ὁποῖας οἱ πεισθεῖς ἔφερον ὄλοι καθαρώς ἑλληνικὰ ὀνόματα, τοῦ Σαδάλα μετὰ τῆς Ἑλληνίδος Πολεμοκράτειας, τοῦ Ροιματάκου μετὰ τῆς Ἑλληνίδος Πυθωοριπιδος, τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου, ἡγεμόνος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου μετὰ τῆς ἠγισπύλης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ὀλόρου, τοῦ Νεοκλέους, πατρὸς τοῦ μεγάλου Θεμιστοκλέους μετὰ τῆς Θράσσης Ἀβρυτόνου, τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου μετὰ τῆς ἀπλοῦτος Θράσσης, τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰσικράτους μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κότυος, τοῦ Ἀθηναίου Χαριθίδου μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως Κερσobleπτου καὶ οἱ στενοὶ συγγενεῖοι δε

μοὶ ἄλλων Ἀθηναίων μετὰ τῶν Θρακῶν ἡγεμόνων Βηρισάδου καὶ Ἀμαδόκου.

Θρησκεία.— Ποία ἦτο ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Θρακῶν;

Ὅπως εἶπον καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, οἱ Θρακῆς κατὰ τὴν προμυκηναϊκὴν ἐποχὴν ἦσαν πολὺ ὑπέρτεροι τῶν Ἑλλήνων εἰς πολιτισμὸν. Οἱ Ἕλληνες πλὴν τῶν ἄλλων, ἔλαβον ἀπὸ τοῦς Θρακῆς τὰ τῆς λατρείας τῶν Μουσῶν καὶ πολλὰ θρησκευτικὰ ὄνομα.

Ἡ θρησκεία τῶν Θρακῶν καὶ ἡ λατρεία τῶν θεῶν ἦτο σχεδὸν ἡ ἴδια μετὶ τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τοὺς ἠμυρικοὺς μάλιστα χρόνους καὶ εἰδικότερον κατὰ τὸν τριώκοντον ἐποχὴν τοῦτον βαθμῶν ἐταυτίζετο ἡ θρησκεία τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν Τρώων καὶ Θρακοφρονῶν ἀφ' ἑτέρου, ὡστε ἄλλοι ἐκ τῶν θεῶν ἐλάμβανον κατὰ προτίμησιν τὸ μέρος τῶν πρώτων καὶ ἄλλοι ἐτάσσοντο μετὰ τὸ μέρος τῶν δευτέρων. Ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Θρακῶν ἦτο ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κορυφῆς τῆς Σαμοθράκης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐβλεπε τὴν Τροίαν καὶ τὰ στρατόπεδα τῶν ἀντιμαχομένων λαῶν. Ὁ Ζεὺς ἦτο παλαιότατος θεὸς τῶν Ἀριών λαῶν, δι' ὃ καὶ ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰς τὴν Θράκην ἀνάγεται εἰς τοὺς παναρχαιότατους χρόνους. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος πάντων, ὁ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ παντοδύναμος θεός. Ἐπίσης οἱ Θρακῆς ἐλάτρευον καὶ τὴν Ἥραν, τὴν ἀσχύον τοῦ Διός. Καὶ αὐτὴ ἦτο μία τῶν μεγίστων θεοτήτων βασιλισσα τοῦ οὐρανοῦ, προστάτις τοῦ γάμου καὶ ἐν γένει τοῦ βίου τῆς γυναικός. Ἡ Ἥρα ζῆ μετὰ τοῦ Διὸς συνήθως μὲν ἐν μέσφ τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἐνίσπε δμως τὴν συζυγίαν αὐτὴν ἁρμονίαν διακόπτουν θυρωβώδεις ἔριδες καὶ σκηναὶ ζη

λοτυπίαν συνειπεία τῶν σχέσεων τοῦ Διὸς μετ' ἄλλων γυναικῶν. Ὅτι δὲν ὑπῆρχε καὶ τὸσον ἀειδίχλητον σύμφορα μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν συζύγων φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς συμπεθείας, τὰς ὁποῖας ἔφερον πρὸς τοὺς ἀντιμαχομένους ἐν Τροίᾳ λαούς. Ὁ μὲν Ζεὺς ὑπεστήριξε ἀκαταδάλωδῶς τοὺς Τρώας, ἡ δὲ Ἥρα τοὺς Ἀχαιοὺς.

Ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα ἐλάτρευον τὸ πρὸ πάντων εἰς τὴν Βόρειον Θράκην. Ἄλλος θεός, ὁ ὁποῖος εὐρύτατα ἐλατρεύετο κατὰ τοὺς παναρχαίους χρόνους εἰς τὴν Θράκην ἦτο ὁ Ἀπόλλων.

Εἰς τὰ Ἀβδηρα, (σημερινὴν Μπουλούστραν), παναρχαίαν θρακικὴν πόλιν ὑπῆρχε καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου, ἀκόμη δὲ καὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς μουσικῆς, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ νεανικοῦ κάλλους καὶ αὐτὸς ἐφανερώναε εἰς τοὺς ἀθρώπους διὰ τῶν μαντείων τὰς ἀθανάτους βουλὰς τοῦ Διός. Οἱ ἀρχαῖοι Θρακῆς συνέχον καὶ οὐνεταῦτιζον τὸν Ἀπόλλωνα μετὸν Διόνυσον, τοῦ ὁποῖου ἡ λατρεία πιθανολογεῖται ἀπὸ τοὺς παναρχαίους πελαγογικούς χρόνους. Ἀργυροῦν οἱ μεταναστεύσαντες Θρακῆς μετέφεραν τὴν λατρείαν αὐτοῦ εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Παργασσὸν καὶ ἐκείθεν εἰς ὄλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι εἰς τὸ ὑψηλότατον ὄρος τῶν Βησοῶν (παρὰ τὸν Αἰμόν), ὑπῆρχε μαντεῖον τοῦ Διονύσου, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ 355 πρὸ Χριστοῦ ἐθεοῖσαε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο ὡς θεός ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν γόνιμον καὶ πλουσίαν παραγωγικότητα τῆς γῆς καὶ ἰδίως ὡς θεός τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἀμπέλων. Αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἑορταὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἦσαν ἀπλοῦσταται, βαθμῶδον ὅμως ἐγί

ναι θορυβωδέσταται και όργιασται
και.

Γπίστευον, ότι ο Διόνυσος ήτο
νεαίος άγένειος, εθρουν, με
παρληκινή μορφή και με ξανθός
πλοκαίους και κατά τας τελευταί
έτη του αι γυναίκες ίδια δια να
ύπηρετήσουν τον θεόν αυτών αφι
ερμένα εις την λατρείαν του. Με
έξαιλον ένθουσιασμών έκδηλο
μενον με τας άτάκτους και ταχείας
κινησεις των, με τας άγριας φω
μας των, με τούς δέξεις και διατό
ρους μουσικούς φθόγγους των, ή
γουμένου του φαλλού ως συμβό
λου της γυναικείας, ήκολούθουν
παρφορές των θεών, τών άδρατον
όδον των, δια μέσου πυκνών άσ
πιδ και άποκρήμων βράχων. Εις
τάς μουσικάς και όργιαστικάς αυ
τάς τελευταίς μόνον οι μεμνημένοι
ήδυναντο να προσέρχονται, και ως
αμοιβήν ο Διόνυσος έγγίμει τας
ψυχάς των με άρρητους ήθους
και με μεθυστικάς άπολαύσεις και
έπίστευον, ότι ούτω πως ή ψυχή
των καθάρεται και έξυμώθεται εις
την έντέλειαν ύπερκοιμού ήβου.

Εις τό σημειον τουτου του λόγου
γενομένου θα ήτο άρά γε παρά
τόνους να διαχορηγώμενον, ότι
τελευταί τιτες παρομοίως φύσεως
λέγομεναι εν θράκη μέχρις έσχά
των πρό του ευρωπαϊκού πολέμου
έχουν την άρχην και την γένεσιν
έν αυτή τη άρχαιότητι; Ήθέλω να
πιστεώω και την πίστιν μου αυτήν
έπιθυμώ να μεταδώσω και εις τούς
άκούοντάς με, ότι αι τελευταί αυ
ται αι θαυμασίως δια μέσου των
αίωνων, από γενεάς εις γενεάν
παρδιδομένα εις τούς έπιγνωμέ
νους βαβαίον τον σύνθεσμον των
νεότερων Θρησκων προς τούς άρ
χαιούς τοιούτους.

Γε αυτά τελευταί ήσαν τά «Ανα
στασιακά». Ούτω πως άνωμάζοντο
οί μουσαι μιάς περιέργου όργια
στικής λατρείας τελουμένης εις τά
χώρας Κωστή, Μπροντίβο και εις
άλλα τινά της περιφέρειας Άγα
θουπόλεως παρά τον Εβξεινον
Πόντον κατά την έορτήν του Ά
γίου Κωνσταντίνου.

ΑΥΡΙΟΝ ή συνέχεια;

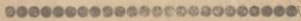
αλληλήμετρας κατακοιτών, αι
τάς στόματά των όποιον δίως ή
άστυνοίαια δέν μπόρεσε να μάθη
τό παρακινρό.

Όλοι έλεγαν πως δέν φερουν τί
ποτα. Πώς δέν ήσαν άκούση τίπο
τα για την κλοπή των άνακτόρων.
Πέρασε άρκετός καιρός χωρίς
για την γεγή αυτή μπατά των τρι
ών Ρωμηών πορτοφολών οι άσ
τυνοίκοι να μπόρουσιν να μά
θουν έστω και κάτι τό άσημον.
Ή υπόθεσις αυτή, ή οποία έγινεν
άφορη ή άντικαταστασή ο άρχι
της της μουσικής άστυνοίαιας των
άνακτόρων, δέν μπόρεσε να δια
λελυθώσθ. Οι δράσται της έμεναν
άγνωστοι.

Ό ένας έξ αυτών, ο Αλλές, και
τοι έξακολουθούσε να μένη στην
Ρωσία, δέν μπόρεσε να άνακαλυ
φθώ. Αυτός είχε καταφύγη ήνθ
Μόσχα όπου μετμφρισμένος σέ
Ρώσσο χωρικό, έμεινε σ' ένα σπι
τάκι μαζί με μία Ρωσσίδα φίλην
του.

Σ. ΑΡΝΕΛΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ: ΑΙ περιπέτειαι του Α
λέ μετά την επανίστασιν των
μολδοσεβικών. — Πώς συνελή
φθη υπό της άστυνοίαιας και έ
νεκλιώθη εις τας φυλακάς. —
Θά έτυφεκιέται, εάν δέν κατα
ρθωνεν έγκαιρίως να δραπετεύ
σθ τη βοήθειά ενός φίλακου.

Κοινωνικά διάφορα

Κασμηρία έλλη
νικά και άγγλικά

Τιμιά Έργουστασίον, «ΜΙΝΩ
ΣΤΑΝ», όδός Καπνικαράς 13—15
(Παλαιά Άγορά).

ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Κράτις 14ο
Τηλέφ. 20.811. Δεχεται 3-4

δια την φιλοδωρον ορασην τω
και την άγάπην των προς την πό
λιν. Ή έναρξις των εργασιών του
συνεδρίου θα γινή την προσεχή
Κυριακήν και ώραν 10.30' π. μ. εν
τη αίθουση της αρχαιολογικής έ
ταιρείας. Τά θέματα με τά όποια
θα άσχυληθώ τό συνέδριον εινε τά
έξής:

Διατήρησις των ήδη υπό αναδά
σων χωρών των Άθηνών και έ
πέκτασις των αναδασωτέων έκτά
σεων. Έξασφάλισις ύπερ του λαού
και των παιδιών έπαρκών έλευθε
ρασιών και παραλακών έκτάσε
ων, άπαγορευομένης πάσης εις αυ
τούς οικοδομήσεως ή οικηοδοποι
ήσεως. Κατάργησις του πεδίου βο
λής πυροβολικού Καισαριανής
και μεταβολή της έκτάσεως εις άθη
ναϊκήν έσοχην. Έξασφάλισις ύπε
ρ της πόλεως του έλλους Βείκου και
έκτέλεσις σχετικής όδοποιίας. Με
ταβολή των Τουρκοβουνών εις κα
λοκαιρινών λαϊκών έλασών και κα
τασκευή συγκοινωνιακής άρτηρίας
προς τά Τουρκοβουνία Κατασκευή
αυτοκινητιστικής οδού προς τον
Ψυπτόν. Διατήρησις των πεζο
δρομιών της περιφέρειας Κηφισιάς
από Θών μέχρι Γαλαττιού και νε
οδρομώσεως των. Διατήρησις έ
λευθερίων των παραλόν του Σα
ραμνικού από Σκαμαγκιά μέχρι
Βουλιαγμένης δια τον λαόν. Δημι
ουργία μικρών έλευθερων παιδικών
χωρών εντός της πόλεως. Δενο
βρωσευσις των οδών των Άθηνων.

Διατήρησις της έκτάσεως Σκαμα
γκιά—Δαρφίου υπό την σημερι
νήν δασικινήν της μορφήν. Καθιέρ
ωσις της έορτής του πρασίνου. Νο
μοθετική κατοχύρωσις του προϊ
ον των Άθηνών και του Πειραιός,
όστωσ όποτε μόνον δια της νομο
θετικής οδού να εινε δυνατή ή άρι
στη αναδασώσεως. Πρόβλεψις νο
μοθετικής και διοικητικής έξασφα
λίσεως έπαρκών άνοικτων χωρών,
εις της έπεκτεινομένης πόλεως.
Παραχώρησις προς τον δήμον ή
προς την έπιτροπήν κήπων και
δενδροστοιχιών όρισμένων έκτάσε
ων της νομαρτιακής περιουσίας,
δια την έξυμωσιν των βιομηνιάς,
Έξαρτιστική και φιλοδενδρικής
άπόψεως του κοινού και της πό
λεως.

ρον

Την μεταπροσέχη Τετάρτην
ώραν 7ην π. μ. θα δοθί εις τό
άτρον «Κοσποούλη» τιμητική
ράστασις της κ. Ξένης Ασιμα
μέ τό έργον του κ. Γ. Σώκου
έν πολλιάς άμαρτιας...

— Σήμερον την έσπεραν δι
εις τό θέατρον «Αλμπια» υπ
έλληνικού μελοδραματός ή το
ού Μπιλέ «Κάρμεν» με τη
στην Έλληνίδα μεσώφωνων νεο
νίδα Νικολαΐδου και με μπαλέτο
υπό τον κ. Μοριάνωφ. Τό άπόγε
μα θα παιχθώσθ οι «Αλιές των
μαργαριτών» του ίδιου συνθέτου
και με τιμάς λαϊκάς.

Συναυλία

Αβριον Παρασκευή και ώραν
7ην π. μ. δίδεται εις την αίθου
σά του ελληνικού όδείου μαθητική
συναυλία της τάξεως της καθηγη
ρίας του τραγουδιού κ. Ίουμ.
Κοσποούλου, με πρόγραμμα έκ
λεκτον, περιλαμβανόν έργα Σου
περτ, Μόζαρτ, Σούβαν, Βέμπερ
κλπ. Λαβράντων μέρος ή κ. Μ. Οί
κονομού, αι δεοποιηνίδες Χ. Μι
κούσ, Τ. Τούγκα, Φ. Κοκκίνη, Ε.
Γαλιούρη και οι κ. Π. Μαυρου
δης και Ε. Μολνάρ.

— Σήμερον 6 1/2 π. μ. εις την αί
θουσαν του όδείου Άθηνών διδε
ται το ρεσιτάλ της κ. Δεοποιου
έλας Ζάχου — Καραμασιου, πρό
των βραβειών παντός του ελληνικού
όδείου. Ή ομιμασθή εκληθίκης
έτελειοποίησε τας σπουδάς της
παρά τό Γερμανώ καθηγητή κ.
Σπάρντεμαν.

— Την 25ην Μαρτίου και ώραν
8ην π. μ. εν τη αίθουση των
συναυλιών του συλλόγου «Πα
ρωσος» θα δοθί ή καλλιτεχνική
έπίδειξις των μαθητριών της οχο
λής της κ. Καλλιότης Άναγνω
στοπούλου καθηγητριάς πιάνου
του ένικού όδείου με πρόγραμ
μα έκλεκτόν.

γαλλικών πολυτεχνείον και τό έ
τεροσκοπειον του Μονασου. Τώ
1896 διωρίθη καθηγητής της ά
στρονομίας εις τό πανεπιστήμιον
Άθηνών. Τώ 1917 άνέλαβε τό ύ
πουργειον της Παιδείας, καθώς έ
πίσηος και τό 1926. Με άξιοθά
μαστον όργανωτικην ικανότητα, έ
πέτυχε ως ύπουργός της Παιδεί
ας να ιδρύσθ και να όργανώσθ
την Άκαδημίαν Άθηνών, εις την
όποιαν και άφιέρωσε, κατά τά τε
λευταία έτη της ζωής του, όλό
κληρον την δραστηριότητά του. Ή
έπιστημονική δράσις του ήτο γνα
στή και πέραν των έλληνικών ό
ρίων. Αι σημαντικώτερα έξένα έ
πιστημονικά έταιρεία και άκαδη
μία, έκτιμώσασθ τό έργον του τον
έξέλεσαν μέλος αυτών. Τά έπιστη
μονικά συγγράμματά του εινε
πολλά και αξιολογώτατα, πλείστα
δέ αυτών έξεδόθησαν εις ξένας
γλώσσας και έδημοσιεύθησαν εις
διαφόρα ξένα περιοδικά. Έκ των
κωριωτέρων έργων του εινε τ
«Κλίμα της Έλλάδος», έκδοθέν εις
δύο τόμους τώ 1901, ή «Πρακτική
μετεωρολογία» και ή «Κοσμογραφία»
και αι 125 πραγματεία άστρονο
μικαί, μετεωρολογικαί και ασισμο
λογικαί. Τών θάνατον του Δημη
τρίου Αλυγιτή πεθεή ή άθηνάικη
κοινωνία και οι έπιστημονικοί κύ
κλοι της χώρας μας, οι όποιοι χά
νον μίαν έξεχουσαν φυσιογνω
μίαν.

Ή κηδεία του μεταστάντος θα
γινή σήμερον την 11ην π.μ. εκ του
ναού του Άγιου Γεωργίου Κασο
της, θα τελεσθί δε δημοσία διαπά
νη λόγω των έξαιρετικων προς την
χώραν υπηρεσιών του.